

[Udenrigsministeren.]

der juleforliget en ny situation, som vi delvis vender tilbage til de muligheder, som dengang blev lukket; men jeg siger udtrykkeligt kun „delvis“, for der er efter min opfattelse — som jeg også nævnte det i min redegørelse — et godt stykke vej endnu.

Dernæst har jeg en anden bemærkning til det ærede medlem — men det er ikke, fordi jeg mener, vi skal polemisere omkring disse spørgsmål, som jo kun har historisk interesse. Når det ærede medlem siger, at de betænkeligheder, man havde hos regeringen imod et dansk medlemskab i EEC, jo pludselig forsvandt som dug for solen, da vi traf beslutningen i august 1961 om at optage forhandlinger med EEC om et eventuelt dansk medlemskab, så ved det ærede medlem jo godt, at det, vi forud for den tid afviste, var at melde Danmark isoleret ind i fællesmarkedet, og da vi havde debatten, hvor vi besluttede os til et valg af markedspolitik: om vi skulle gå ind i fællesmarkedet eller i EFTA, var det et valg imellem, hvilken af de to markedsgrupper vi skulle tilslutte os.

Hvis der dengang havde været den situation — i 1959, tror jeg det var, eller i 1960 — at England ville optage forhandlinger med fællesmarkedet om et medlemskab, ja, så ville vort standpunkt også dengang have været det, at så ville vi være med og for vort vedkommende optage sådanne forhandlinger parallelløbende med Englands. Det ærede medlem hævder, at det er denne indskrænkning i vor handlefrihed, at vi går parallelt med England, der er det betænkelige. Jeg vil gerne sige så klart, at det ikke kan misforstås: jeg har ikke på noget tidspunkt ved nogen af de forhandlinger, jeg har ført, følt nogen indskrænkning i min handlefrihed i forhold til de instrukser, jeg har fået af den danske regering, og jeg kan også sige, tror jeg, ganske bestemt, at skulle den situation opstå, hvor en anden markedsmulighed end den, vi hidtil har arbejdet ud fra, måtte vise sig, måtte fremtøve, ville vi ikke i regeringen tøve med i

givet fald at anmode om at få instruks i retning af at virke for en sådan markeds-løsning, hvis vi i øvrigt fandt, at det var én, vi burde tilslutte os. Der er derfor for mig at se med det perspektiv, jeg trak op i redegørelsen i formiddags, ikke nogen anledning til at give regeringen et andet forhandlingsgrundlag end det, regeringen har i dag. Vi beder ikke om det, vi behøver det ikke, og skulle den situation opstå, at helt nye perspektiver rejser sig, ja, så er det klart, at regeringen også i Danmarks velforståede interesse går til folketinget for at få ændret sit mandat.

Så vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om det spørgsmål, der hedder en isoleret dansk indmeldelse i fællesmarkedet. Her er der nogle, der mener, at det ikke vil have så væsentlige konsekvenser. Men hvad enten Danmark tilslutter sig fællesmarkedet som medlem alene eller søger en associeringsordning med fællesmarkedet, må vi være klar over én ganske bestemt ting: det betyder Danmarks udtræden af EFTA. Dette valg har vi taget; det tog vi, da vi i stedet for at tilslutte os fællesmarkedet tilsluttede os EFTA.

Nu kan man sige, at situationen kan være ændret så meget siden da, at der kan være grund til at skifte heste, sadle om fra EFTA til fællesmarkedet. Jeg tror ikke, nogen kan være i tvivl om, at en beslutning, hvorefter man sadler om fra medlemskab i EFTA til medlemskab i fællesmarkedet, vil have andre både politiske og økonomiske konsekvenser, end hvis vi, dengang vi traf valget, havde valgt at gå ind i fællesmarkedet.

Når ærede medlemmer her har ment at kunne fastslå, at det ikke vil have ugunstige virkninger for vor stilling på det britiske marked, hvis vi melder os ud af EFTA og søger medlemskab hos de seks — ja, det ærede medlem hr. Anders Andersen går så vidt, at han siger, at han ikke ville have nogen betænkeligheder på dette område — må jeg sige til det høje ting, at jeg ville have meget alvorlige betænkeligheder. Det ærede